

Ens permetem reproduir, respectant-ne la grafia, aquest interessant article de Martí Roure i Callol publicat a la revista escalenca COSTA BRAVA, el 15 de juny de 1920.

COSES NOSTRADES

La dança catalana

Ben cert és, oidà, que tots els pobles al volguer escollir ses primeres dançes, s'han inspirat en la musa benefactora i ennoblidora de la dignitat humana, espiritualitzant al ser humà, idealitzant els moviments del cos al ensems que'ls ordenava i harmonitzaba'ls gestes, plasmant una melodia gran, sentimental i mai prou ben compresa.

Aquest ideal, doncs, sens mancar-hi tant sols un bri, ha sigut l'engendrador de la dança ben nostra, ço és la clàssica dança empordanesa, quina evidentment no és pas un resó de les volteretes dels pobles guerrers, ni de pírriques dançes inspirades en passions ferotges i desordenades, car tota ella reflexa un geni magestàtic, ignoscentment festiu, al par que religiós.

La sardana, aquesta dança de germanor característica de la terra empordanesa on hi fou importada per els grecs fundadors de l'antigua

Ballada de sardanes a la platja d'Empúries, davant l'hotel.